

ONI

MARK E. POCHA

Carcosa 2019

1

Předehra

Nádech – výdech.

Nádech – výdech.

Nádech...

Ukrutně šukézní blondýnka v joggingovém úboru bonbonkově růžové barvy se střemhlav řítí lesním porostem – jak už to v ohrožení života obvykle bývá. Pronásleduje ji Černý přízrak. Tak si toho muže v duchu pojmenovala.

Tak mu říkají všichni.

Protože přesně tímhle je: temnou siluetou bez tváře; chladným, lstivým, vypočítavým stvořením s nečistými úmysly. Stejně jako ostatní obyvatelé Jihočeského kraje i ona slyšela všechny ty zvěsti o záhadné postavě s černou kapucí, ale až do téhle chvíle je považovala za nesmysly.

Jenže teď jí tyhle nesmysly dýchají na krk.

Dívce se po stranách mihají štíhlé kmemy řídce rostoucích mladých stromů, pod nohama jí šustí listí, ohýbají se stěbla trávy. Vzduch je cítit pryskyřicí, snášejším se soumrakem a smrtel-

ným strachem. Jediné zvuky jako by vydávalo srdce, které dívoce rychle buší a bije až někde v krku.

Nádech – výdech...

Blondýnka trhaně dýchá, dívá se chvíli před sebe a potom pod své nohy. Jen nezakopnout o ležící větev nebo kořen, to by byl konec! Míří na sever. Tam se ve vzdálenosti několika desítek metrů rýsuje hranice hustého jehličnatého lesa. Tam začíná tmavá zóna; tam má šanci zmizet a přivolat pomoc.

V jednom okamžiku pootočí hlavu – zlatožlutá hříva s umělými extensions opíše polooblouk jako ve zpomaleném záběru; vyděšená souměrná tvář modelky s uštvanými očima pátrá po pronásledovateli. Ten se pohybuje téměř neslyšně, jako stín. Je víc duchem než živým člověkem. Nohama jako by se ani nedotýkal země...

A přece je skutečný.

I jeho nůž je skutečný.

Černý přízrak, v pověstech zvaný i Strážce lesa nebo Temný muž je tady.

A jde si pro ni.

Dívka opět upře pohled před sebe – tmavá část lesa je už téměř na dosah.

Zoládne to...

Vtom jí na rameno dopadne čísi ruka, tak prudce a tak silně, že nestihne ani vykřiknout.

Ruka ji strhne za kmen nejbližšího stromu.

A potom...

„Tak co, šéfko?“

Ten hlas znenadání, jako když praskne mýdlová bublina,

narušil filmovou fikci, v níž bezbranná kráska uháněla před tajemným vrahem, a rozložitou ženu za notebookem vrátil zpátky do reality.

Ten hlas patřil Tobiáši „Tobymu“ Vydrovi, manažerovi rimavskosobotské pobočky Xtra Banky. Žena za notebookem byla Adel Szenteová, zástupkyně oblastní ředitelky. Velké zvíře. Funkcí, i objemem svého těla.

Adel pohotově klikla počítačovou myší na X v pravém rohu okna přehrávače a ten se okamžitě zavřel. Po videu s napínavou lesní štvanicí nezůstala na obrazovce ani stopa. Na monitoru firemního počítače se teď skvěla stránka Google Maps. Uprostřed ní Slovensko a Česká republika.

„Mám to,“ odpověděla Adel jakoby nic. „Našla jsem ideální místo.“

„Fakt?“ opáčil Toby. „Ukaž.“

„A co za to?“ nadhodila laškovně zpoza brýlí na čtení s úzkými skly, které podtrhovaly dojem přisnosti.

Toby zrudl; v podobných situacích to u něho bylo běžné. Náznaky flirtu? To nebyl jeho šálek kávy. Coby usedlý rodinný typ, který víkendy tráví grilovačkami s tchánem a tchyní se sice občas nechal unést fantazírováním o té či oné americké herečce (jednou si to ve sprše udělal s myšlenkami na Dianu Mórovou), ale v reálném životě nebyl stavěný na špičkování mezi pohlavími (či *gendery*, jak se nedávno začalo upřednostňovat ve velkém světě). Za střízliva určitě ne.

Levou ruku si držel za zády, pokrčenou v pravém úhlu jako lokaj. Síla zvyku. Narodil se se vzácnou vadou končetin; v jeho případě deformace našťěstí zasáhla pouze levačku. Čtyři prsty měl srostlé dohromady a spojené jedinou plochou chrupavkou. Palec stál zvlášť. Jeho ruka,

pokrytá kůží červenou jako po spálenině, připomínala krabí klepeto.

Už na škole – protože všichni víme, že děti jsou ze všech božích stvoření ty nejkrutější živé organismy – si vysloužil přezdívku Klepeto a později, když přišly do módy komiksy se superhrdiny, Klepetoman. Z deště pod okap, z bláta do louže, a tak dále.

Srostlou částí a palcem dokázal vytvářet sevření a zase ho uvolňovat, případně otáčet zápěstím, ale to bylo zhruba všechno, na co mu tahle ruka byla dobrá (ano, kdysi dávno s ní zkoušel masturbovat, a nebylo to špatné, ale připadal si potom tak... zvláště, že toho raději nechal). Ještěže nebyl levák.

V bance ho zaměstnali před léty ještě jako mladé ucho, protože neměli dost lidí, kteří by v tvrdých, stresujících podmínkách pracovali dostatečně houževnatě a vytrvale (a k tomu by dokázali snášet rozmary a manýry pološíleného vedení). Ale Toby měl tuhý kořínek a postupně se vypracoval až na manažera malé pobočky ve středoslovenské Rimavské Sobotě, která spadala pod banskobystrické krajské ústředí. Získal solidní pracovní-společenský status a zdravě mu narostlo sebevědomí.

Zároveň se však dostal do spárů Adel Szenteové. Byla jen o rok starší než on a blahosklonně mu dovolila, aby si tykali, ačkoliv mu neustále dávala zřetelně najevo, kdo je v jejich vztahu pán a kdo otrok. Neboť práce ve finančnictví je otročina jako každá jiná... Jen v bílých rukavičkách. Zeptejte se na pobočce své banky, ha-ha.

„No, pojď se teda podívat,“ kývla na Tobyho Adel. Přitom jí do očí spadla hnědá mastná ofina nakrátko střižených vlasů, až si ji musela odfouknout.

Toby obešel pracovní stůl umístěný v kóji oddělené od zbytku bankovní haly (během běžných dnů to byl jeho stůl, ale když přijela kontrola z oblasti, mohl jen pendlovat mezi ostatními řadovými pracovníky) a nahlédl šéfové přes mohutná ramena. Ucítil závan potu (usoudil, že snídala něco mastného, nejspíš špek, a k němu cibuli, případně sardinky v oleji...), který se prodíral i přes vrstvu jejího parfému. Co naplat – nadváha, čokolády, chipsy, láhev coca-coly denně a prakticky nulový pohyb, to všechno se někde musí projevit. Kromě kilogramů i na tělesném zápachu. Napadlo ho, jak si přes to své sádlem nadité břicho dokáže stříhat nehty na nohou. Nebo třeba utřít zadek. Běda tomu, kdo se o ni bude starat na stará kolena. Ani za všechny prachy na světě!

Prstem s nehtem nalakovaným agresivně červenou barvou Adel ukázala na šipku zapíchnutou v zeleně zbarvené části mapy zhruba uprostřed jižních Čech.

„Tam?“ zeptal se Toby.

„Tam,“ odpověděla.

„Podle čeho jsi to vybrala? Jestli teda nejsem moc zvědavěj.“
Trhla ramenem. „Klikla jsem naslepo do mapy.“

Toby si povzdechl. Vrátil se na protější stranu stolu a zůstal odevzdaně stát. Věděl, kde je jeho místo. Hodný pejsek.

Chvilí přemýšlel, potom řekl: „Teambuilding, to chápu. Ale stanovat? V lese? A ještě tak daleko? Nestačil by sobotní bowling?“

Zavrtěla hlavou; namalované rty v přísné úzké lince: „Bowling si můžeme dopřát kdykoliv, a ne každého baví. Lidi do pondělí zapomenou, že ho hráli. Zato pro stanování platí ověřené základní pravidlo: ať dopadne jakkoliv, vždycy je na co vzpomínat.“

Toby nadzvedl obočí a uznale (protože věděl, co je pro něho dobré, pokud si chce udržet manažerské křeslo) prohodil: „Dobrý motto, tos vymyslela ty?“

„Ne, čtu přílohu Pre ženy deníku SME,“ opáčila se značnou ironií v hlase.

„Hahaha.“

„Teď ale vážně,“ pokračovala šéfová. „Tohle není jako dovolená u moře, kdy je člověk ubytovaný ve čtyřhvězdičkovém hotelu. Při táboření je všechno jinak. Lidi jsou odkázáni jeden na druhého. Musejí se sžít s prostředím. Postavit stany, rozdělat oheň, připravit něco k jídlu... Budují si mezi sebou hlubší vztahy. Dalo by se říct, že se vrací ke kořenům. Nepohodlí zoceluje a lidi se často nevyhnou improvizaci, což tříbí mysl. Tohle všechno se pozitivně odráží v jejich další společné interakci. Samozřejmě pracovní.“

Spojila ruce tak, že propletla všech deset prstů a silně jimi zaškubala, aby naznačila pevné propojení: „Jsou na to psychologické průzkumy. Vždyť víš, že na centrále by nám to jinak neschválili.“

„O tom nepochybuju,“ ušklíbl se Toby. „Co nemají podložený průzkumy, za který vysolili celej majlant, to okamžitě smetou ze stolu. I kdyby to byl sebelepší nápad.“

„Trochu víc úcty bych prosila,“ změnila najednou Adel tón z neutrálního na strohý. Rosolovité tělo se jí zlehka zachvělo. V té chvíli připomínala Jabbu Hutta z Hvězdných válek.

Toby už byl na změny nálad své nadřízené zvyklý a v duchu zasalutoval. Adel poslušně vykonávala rozkazy shora, a proto měla místo oblastní manažerky přímo zabetonované. Příkazy shora byly svaté. Sekýrování povýšila na pracovní náplň: byla víc robot než člověk.

A on byl jejím výkonným nástrojem v rámci pobočky. Smiř se s tím, nebo zhebni. Toby sehnul hlavu už dávno.

„Je to nezbytné,“ prohlásila. „Podáváte nedostatečné výkony už pátý měsíc v řadě! Už ani nevím, kdy naposledy jste splnili stanovené plány nad sto procent. Je potřeba prodávat životní pojistky, otvírat nové účty, získávat další klienty a všechny zadlužit! VŠECHNY!“

Bouchla pěstí do stolu. Potom se zhluboka nadechla a potichu odpočítávala: *Raz, dva, tři.*

Pokračovala už mírnějším tónem: „Ne. Opravdu ne. Ne, ne, ne. Takhle to dál nepůjde. Pokud tedy nechceme vyvozovat personální důsledky... A víš, kdo půjde první?“

Tobyho zalila vlna tepla a tmavomodrá kravata pod výrazným ohryzkem mu zničehonic byla jaksi těsná. Na manažerskou židli si za ty roky zvykl a nerad by se znovu stával pěšákem. Dobře věděl, co to obnáší. Bezprostřední kontakt s otravnými klienty, přičemž základní pravidlo banky zní, že zákazník má vždy pravdu, a to i tehdy, když ji nemá. Během dlouhých let komunikace s lidmi za přepážkou si na ně vypěstoval vyloženou alergii. Někdy by vraždil, jen aby nemusel poslouchat jejich hloupé řeči, stížnosti a nesplnitelné žádosti, jako je úroková sazba pod deset procent u půjčky na auto.

Naprázdko polkl.

„A ještě něco...“ podívala se na něj Adel zpod skel brýlí, „ostatním zatím o našich plánech ani muk. Stačí, aby věděli, co si mají nachystat. Základní potřeby, seznam jim přijde mailem. Cíl cesty jim prozradím sama, těsně před odjezdem. Bude to tak... napínavější.“

„Jasně, šéfko,“ přikývl Toby. Měl sto chutí opravdu zasahtovat. Už tak stál celou dobu v pozoru.

Stočila zrak zpátky k obrazovce a tím mu dala najevo, že prozatím spolu skončili.

Pohov, vojáčku.

Toby se prošel zpátky do bankovní haly. Klepeto držel stále za zády. Vytvářelo to jistý dojem vážnosti, čímž ze své nevýhody dělal výhodu, jak praví staré japonské přísloví.

Hala byla plně klimatizovaná (a velká okna měla zatažené žaluzie), proto letní vedra, která panovala za zdmi, neměla šanci. Zahleděl se před sebe. Středová ulička prostor rozdělovala po dvou pracovištích na každé straně. Každé pracoviště tvořil zaoblený kancelářský stůl s počítačovou jednotkou a malým trezorem s časovým zámekem u zaměstnancovy pravé nohy. Jednotlivé stoly byly navíc odděleny plentami z poloprůhledného plastu, aby klienti neměli pocit, že jim někdo zezadu strká nos do soukromých věcí. Veškeré vybavení i hala samotná byly vyvedeny ve strohých, studených barvách bílé a ocelově šedé. *Účelnost a minimalismus*, to byla základní hesla Xtra Banky.

Toho dne přicházeli klienti do haly jako na běžícím pásu.

Když jde o prachy, neodradí člověka ani rekordní teploty, pomyslel si Toby. Lidi, lidi, vám ale solidně hrabe...

Jeho čtyři podřízení – dva muži a dvě ženy, oblečení v souladu s přísným dress codem (v oblecích s erárními kravaty a v kostýmcích bílo-černé kombinace s modrými šátky na krku) – měli práce nad hlavu. Klávesnice Ťukaly v rytmu kulometné palby a prostorem se nesl neutichající proud řeči.

Navzdory obvyklému návalu pobočka nevykazovala požadovanou produktivitu. Většina lidí si totiž přišla vybrat peníze z účtu, případně uhradit opožděnou splátku nebo vyřídit mezinárodní převod. Kdosi se nahlas rozčiloval, jak je možné, že má ještě pořád na krku exekuci. Takoví lidé nebyli bance k užítku. Toby zoufale potřeboval, aby stoupla poptávka po hypotékách, životním pojištění, kreditních kartách nebo podílových fondech, ale jen co některý z těchto produktů před klienty zmínil, klidili se mu z cesty. Zdálo se, že amatérští mladí finanční poradci na volné noze, draví a lační rychlého výděлку, za poslední roky celý byznys zprofanovali.

Kam se poděla důvěra?

Manažer si povzdechl. Tvář měl stále mladou, i po pětaticítce, ale už se mu na ní dělaly vrásky. Jestli má ten team-building opravdu pomoci vylepšit pracovní výkony, tak aby stál za to. Protože v opačném případě nejenže neviděl budoucnost pobočky růžově – viděl ji přímo v odstínech smuteční černi. A bylo jasné, kdo by padl jako první...

Jenomže on ještě neměl splacený nový X-Trail (full výbava, pohon na všechna čtyři kola), a jak by vysvětlil ženě, uvyklé na určitý standard, že se najednou budou muset uskromňovat? V okrese s dlouhodobě nejvyšší nezaměstnaností totiž novou dobře placenou práci jen tak rychle nenajde. Zvláště pokud mu Adel poskytne ty nejhorší reference. A doma dva malé hladové krky čekaly, co bude k večeři. Synové, které chtěl jednoho dne poslat studovat na univerzitu, zajistit jim start do budoucnosti...

Toby si uvědomil, že na chvíli musí na vzduch.

2

Jako pokrevní bratři (I.)

(Před třemi měsíci)

Jakub a Kuba, rub a líc, panna a orel, dvě strany jedné mince – nerozlučná dvojka. Jako by jeden bez druhého nebyl tak docela kompletní.

Aspoň tak to cítil Kuba.

Proto 23. května, osm měsíců po propuštění z bohnické léčebny drogových závislostí přešlapoval s cigaretou v ruce před budovou Krajského soudu v Českých Budějovicích, kde čekal, až nad jeho kamarádem bude vynesena formální osvobodovací verdikt, a potom budou oba konečně zase spolu, a rozběhnou to, o čem Jakub s nadšením mluvil jako o „geniálním podniku, jakej tu ještě nebyl a díky kterému budem rychle ve vatě“. Dělal okolo toho příšerně tajnosti, jako kdyby objevil zlatý důl, ale on už prostě byl takový.

Poslední „zlatý důl“ – domácí laboratoř na výrobu pervitinu – zavřeli spolu s Jakubem, jen to hvízdlo.

Seznámili se na léčení v Bohnicích, kde oba pykali za koketování se zakázanými návykovými látkami a – o dvacet let

mladší Kuba – okamžitě podlehl Jakobovu kouzlu. Následoval svůj nový vzor oddaně a bez otázek, jako když kobra zhyponotizovaně kývá hlavou na melodii zaklínačovy píšťalky. Tak hluboký citový vztah si k němu vypěstoval.

Jakub, ve feťáckých a kriminálních kruzích známý jako Rotten, působil na některé typy lidí silou magnetu – přitahoval slabé a raněné, pokořené a zbídačené; zmatené a duševně vyřízené vyvrhele, společenské trosky.

Na tomto světě prožil čtyřicet dva zim, ale v jeho srdci vládl chlad bez ohledu na roční období. Pravda, navenek působil vřele a přátelsky – tedy pokud se mu zrovna chtělo.

Byl mimořádně sečtělý (jeho záběr sahal od existenciální filozofie přes ruské realisty až po Homérovu *Odysseu*) a nadprůměrně inteligentní. Zřejmě byl tím nejinteligentnějším vyučeným zámečnickem a vaříčem perníku, jaký kdy kráčel po zemi. Jen dělat se mu dvakrát nechtělo, a tak před dávnými lety rozšířil svou kariéru narkomana o kariéru dealera.

Ono, nechtělo, nechtělo...

To jen prostý lid a šéfové firem si nesprávně vykládali jeho politický postoj k současnému establishmentu. Jakub měl jasně vyhraněné názory na kapitalismus a „ty imperia-
listický svině“, co sdírají prostý lid. Odmítal se podvolit *jejich* podmínkám, odmítal otročit jako zbytek národa (co národa, celého lidstva!). Sám hrdě prohlašoval, že je ideovým pohrobkem Fidela a Che Guevary.

Ale co...

Chcete vědět *pravdu*?

Sice si to nikdy sám nepřiznal, ale mezi námi – prostě se mu *nechtělo dělat*.

Ale i když byl Rotten inteligentní, příliš mu to nepálilo.

Kariéra dealera mu dlouho nevydržela. Chytili ho, usvědčili a vsadili pod zámek. Ven ho dostala až Havlova amnestie – pod podmínkou pravidelných návštěv psychiatra, jelikož byl sám kdysi konzumentem. Na ty ale v poslední době jaksi pozapomněl... A tak dostal soudní příkaz k ročnímu pobytu v Bohnicích, kde se právě v té době Kuba léčil ze závislosti na lehkých drogách.

Osud je svedl do společného pokoje.

Navenek představoval Rotten muže „záměrně zanedbaného zevnějšku“ – jak definují některé časopisy lidi, kteří se schválně stylizují, aby vypadali neupraveně. V jeho případě šlo o hru na dekadentního intelektuála: dozadu sčesané šedivějící vlasy, hustá, šest centimetrů dlouhá kozí bradka, fialové zvonové kalhoty a trička s motivy populárních amerických filmů jako *Star Wars* nebo *Pulp Fiction*. Cítil se jako ten týpek Dude z filmu *Big Lebowski*. Jako velký šéf – pohodář.

V zimě nosil huňaté volné svetry, v jakých se člověk ztratí i navzdory mohutné postavě, a v každém uchu mu visel jeden stříbrný kroužek. Prsty mu zdobily stříbrné prsteny s keltskými ornamenty. Kromě toho měl na předloktí neumělé tetování Homera Simpsona (výsledek prohýřeného víkendu a prohrané sázky) a dvakrát překreslenou černou kérku vlastní výroby na lýtku (každým dalším zásahem ji jen víc pokazil, takže teď vypadala jako zhoubná černá infekce plazící se mu vzhůru po noze).

V jeho vystupování, způsobu řeči a smíchu bylo něco z věčného studenta: byl to filozof samouk, vždy připrave-

ný vyjádřit kritický názor na společenský jev, umělecké dílo nebo toho kterého člověka. Šlo o součást jeho stylu a charismatu, o kouzlo, kterým si podmanil slabší povahy.

Vůči sto osmdesát pět centimetrů vysokému, zavalitému Rottenovi představoval Kuba jeho zmenšeného dvojníka. Také nasbíral pěkných pár kilo navíc, do tváře mu neustále padaly prameny dlouhých mastných vlasů a v Bohnicích si nechal narůst hustý plnovous, takže vzdáleně připomínal mladého Charlese Mansona. Zvláště když se mračil, a on se mračil často. Odedávna si totiž uvědomoval jeden nezvratný fakt: na světě je ON a potom jsou tu ONI. Ti ostatní. Farizejové. Falešníci. Lháři. A další hajzlové: Esa. Sexy kočky, sportovci a jiní úspěšní lidé. Ti, kteří dostali do vínku Štěstí. Ale co on? Byl sám, úplně sám, sám jako kůl v plotě.

Život, Bytí, Existenci vnímal jinak než zbytek lidstva. Na pohřbech neplakal, zvířata považoval za rovnocenná, stejně jako kteroukoliv mrtvou věc. Hodně masturboval a potom se choulil do klubička a plakal. A tak podobně.

Nerozuměli mu doma ani ve škole, vrstevníci se mu vyhýbali (navenek, temnotou, která ho obklopovala, totiž připomínal kluky, kteří na amerických středních školách stíhají svoje spolužáky) a táta s mámou mu během společně trávených chvil věnovali jen zvláštní pohledy. To, jak byl věčně zavrtnutý ve vážných knihách, jaké filmy sledoval (tvorbu Davida Lynche znal i pozpátku, miloval horory a ujetou asijskou kinematografii) a co se mu honilo hlavou...

Byl otazníkem, a jak se všeobecně ví, čemu lidé nerozumí, toho se bojí. Dokonce i v Bohnicích se mu ostatní narkomani a alkoholici vyhýbali, i když povinné rajony dělal ze všech nejsvědomitěji. Měli ho jednoduše za podivína.

A někteří i za pošuka.

Až s Rottenem našel společnou řeč. Tohoto „okázalého génia“ si oblíbil prakticky okamžitě. Přišlo to velice pozvolna. Se svými nejtajnějšími myšlenkami se mohl svobodně otevřít a svěřit staršímu a zkušenějšímu muži, aniž riskoval posměch. Mohl se mu svěřit s tím, za jaké stádo ovcí považuje lidstvo. A že čím nás bude víc, tím víc se budou prohlubovat naše problémy.

A že by nebylo od věci to naředit.

Strávili dlouhé hodiny rozhovory o tom, že v minulosti morové epidemie a velké války sloužily vlastně dobrému účelu: pročistit přelidněný svět a zbavit ho slabých. To bylo i v souladu s učením jednoho z jejich společných vzorů, jistěho pana Nietzscheho. Podle něho platil v životě zákon silnějšího stejně jako v přírodě: sežer, jinak tě sežerou druzí.

Jistě, ani Rotten nebyl dokonalý. I on měl své slabé chvíle...

Hlavně Kitty, jeho *Láska*, jak jí říkal, ho uměla nehorázně vytočit. Kitty byla Rottenova sestřenice z druhého kolena – teda dostatečně vzdálená příbuzná na to, aby s ní Rotten (v souladu s vlastními normami) mohl píchat.

Co na tom, že občanku dostala teprve loni, když to byla prvotřídní šukna!

Po jejich společných telefonátech vždycky chodil po pokoji celý nepřičetný a nadával jako pohan. Úplně jako by ho vyzkratovala. Kuba radši držel jazyk za zuby, aby situaci ještě nezhoršil. Svým způsobem však (v záležitostech mezi muži a ženami nepřilíš zkušený mladík) kamarádovi rozuměl – láska je hluboký cit, a když jsou dva milující se lidé tak dlouho od sebe, ve vztahu to může zlehka zaskřípat.

Rottenovi musel ostatně slíbit, že mu na přítelkyni dohlédne, až ho odsud pustí.

Kromě filozofování, povinných rajonů a skupinových sezení si tihle dva krátili čas hraním stolního tenisu ve společenské místnosti, sněním o tom, co podniknou, až se dostanou ven, a počítáním prdů. Rotten se totiž v populárně-naučném časopise *Epocha* dočetl, že podle nejnovější studie britských vědců by měl průměrný dospělý chlap vypustit alespoň dvacet čtyři duchů za den. Oba se – v zájmu zdravé soutěživosti – snažili tento limit překročit. Každého vypuštěného ducha doprovázel jejich nadšený výkřik cirkusového artisty HOPPÁ!

Jen tak, pro zábavu.

A svět, i když stále za vysokými zdmi léčebného ústavu, byl najednou celkem snesitelné místo k životu.

Květen, před budovou Krajského soudu.

Kuba, v nevypraném tričku se zubatým konopným listem, ve vyšisovaných džínách, spokojeně a zároveň pln očekávání odcvrknul nedopalek cigarety na mříž kanalizačního otvoru. Jeho měkké, ženské rty vykreslily v oválném obličejí liščí úsměv.

Pozdravil kolemjdoucí mladou maminku s dítětem, teatrálně se jí uklonil: „Madam...“

Žena se tvářila, že ho nevidí, a přidala do kroku. Asi čtyřletá holčička s copánkem, kterou držela za ruku, za ní poskakovala jako klíčenka na opasku.

Kuba se zadkem opřel o kapotu ojeté feldy, vypůjčené od dobrého kamaráda, založil si na hrudi masité ruce a hle-

děl na široké kamenné schodiště soudní budovy, vzhůru k proskleným dveřím. Bylo tři čtvrtě na čtyři. Sýkorky štěbetaly v nedalekém parčíku a oblohu nehyzdil jediný obláček. Budoucnost nabízela bezpočet atraktivních možností...

Ve dveřích soudu se objevila Rottenova objemná silueta.

S cestovní taškou v ruce svižně sdusal po schodech, na chodníku, oddělujícím soud od cesty, najednou ztuhl uprostřed pohybu a s jednou nohou pokrčenou ve vzduchu vypustil ducha tak hlasitého, že musel udělat průvan až v Reykjavíku: *PŘŘŘRD!*

„Hoppá!“ zašklebil se Rotten.

„Hoppá!“ zašklebil se Kuba.

Nato se oba rozchechtali jako malí. Rotten upustil tašku na zem a silně objal svého mladého kumpána. Poplácali se po zádech – dva čeští bratři.

„Kde je Kitty?“ zeptal se Rotten po tom, co od Kubu vy-mámil cigaretu a Kuba mu ji připálil.

„Ále, víš co, maká jako divá. U Korejců ve fabrice.“ Kuba si odchrchlal. „Dobře jim jebe, to ti povím. Nenechaj lidi ani se pořádně vychcat. Strašně moc chtěla přijít, ale vyhrožovali jí vyhazovem. A to si teďka nemůže dovolit.“

Rotten vyfoukl cigaretový kouř a vzal Kubu kolem ramen: „To nic. Nebude to trvat dlouho a dostanem se k balíku. Mám plán, geniální plán, chápeš? A teď mě odvez na nějaký klidný místo, kde si budu moct něco dobrýho šlehnout. Kurevsky mi chyběj pořádný halušky!“

Kuba s úsměvem přikývl a zvedl palec.

Dva nerozluční kamarádi byli opět spolu.

Kruh se uzavřel.

Show mohla začít.